

kem külön
 amint azt
 arabokat.
 et egyszer
 . A kép-
 mint mon-
 el homá-
 »Phil«,
 »Adél«,
 is ösém.
Valeria
 Büntetés«
 li nevetek
 fölvilágo-
 m tenger.
 A kiállí-
 keretén.
 ségemben
Vassics
 is ösmer-
 ik a für-
 ut szive-
 ak volna
 m szaba-
 csi szín-
 negjelent
 kára köz-
 . Köszö-
Szerem-
 yezhetet-
 y helyes
 mbe. —
 áltán —
 ltoztassa
 oggal —
 esztneve-
Feri. A
 Eltettem.
chenfeld
 A rejtvé-
 e nézve:
 A leveled
 a nehez-
aa. Nem
 beli rejt-
 elő nem

mer test-
3 frt.

tatva a

es ada-
ácsí.

n-épület.
ársulat.

KIS LAP

A REST MACSKA. (Lásd a 317. lapon.)

VERONKA UTAZÁSA.

— Elbeszélés, számos képpel. —

(Folytatás)

HINTÓ csakhamar eltűnt s a két kis vándor ámulva nézett utána. Olyan formát gondoltak, hogy csakugyan valami jó tündérral találkoztak; a kis Danika körülbelől el is hitte.

— Gondolod, Veronka, hogy csakugyan jó tündér volt?

— Ugyan mit beszélsz! A tündérek nem járnak kocsin.

— Kár! Akkor hát nem igaz, a mit mondott?

— Azért lehet igaz... nagyon jó uri asszonynak látszik, a ki segíteni akar rajtunk; mert látja, hogy bajban vagyunk. Oh, ezen én nem csodálkozom, így van az mindig a történetekben is.

— És csakugyan el fog jönni értünk?

— Bizonyosan? Miért ígérte volna, ha nem akarná megtenni?

— De hát miért nem vett föl most mindjárt a kocsira?

— Bizonyosan volt oka rá... talán az ur nem akarta... láthattad, hogy az nem nézett reánk olyan barátságosan, csak a jó asszonyság kérlelte. Alkalmassint szégyelte volna, hogy ilyen koldusforma gyermekek üljenek mellette a hintóban.

Ezt Danika is nagyon hihetőnek találta. Csakugyan nem úgy voltak öltözve, hogy uri hintóba üljenek. Bele nyugodott tehát és nagyot sohajtva mondá:

— Oh, csak jönne mentül hamarább. Olyan fáradt vagyok! A fejem is fáj!

A kis fiu csakugyan nagyon sápadt volt. De Veronka ezen nem csodálkozott, mikor annyi ijedtségen és fáradságon estek át, hozzá még éheztek is. De azért csak biztatta:

— Menjünk szaporán, Danika! Minél tovább jutunk, annál hamarabb találkozunk veled, amint visszatér érettségünk.

Tovább ballagtak tehát, de Danika már csak nagyon lassan lépegetett, közben pedig megszólalt:

— És mit gondolsz, Veronka... ez a jó tündér... ez a jó asszonyság elvisz minket Budapestre? Vagy talán vissza visz Kőfalura? Oh úgy szeretnék megint otthon lenni!

Veronka titkon szintén olyanformát érzett, hogy aligha jobb nem volna otthon lenni; de még sem kívánt haza térni. Hiszen az nagy szégyen lenne, ha a megszökés után ilyen csufosan kerülnének vissza.

— Nem, nem megyünk vissza Kőfalura, mondá. Nem is vihetne oda vissza, mert nem tudja, honnan jöttünk és nem is mondjuk meg. Különben nem is gondol erre, jól tudom. Hiszen hallottad, hogy segíteni akar rajtunk, már pedig csak azzal segíthet, ha Budapestre visz atyánkhoz. Most már nincs semmi baj, van a ki pártunkat fogja.

Veronka teljesen visszanyerte önbizalmát, míg a kis Danika olyasmit gondolt, hogy neki bizony már elég volt az eddigi kaland, szívesen haza térne. De ha Veronka mást akar, hát annak kell történni. Szótlatlanul ballagtak tovább, míg nem olyan helyre értek, hol az ut kétfelé

vált. Most már megint nem tudták, merre menjenek. De itt közel volt a segítség.

— Nézd csak, amott egy pásztor van, az bizonyosan tudja, szólt Veronka. Menjünk oda és kérdezzük meg.

— Menj te magad, felelé Danika fáradtan. Majd én addig pihenek egy kicsit.

Veronka el is ment s egy fa tövében leheveredve találta az öreg pásztor. Illedelmesen megkérdezte tőle, melyik uton juthatni Ujvárosba?

— Jobb felé kell menni, kis leányom, felelé a pásztor barátságosan. De biz' az egy messzire van. Mit keresel te ott?

— Dolgom van ott, szólt Veronka kitérőleg.

— No már nem jól tette, a ki magadban bocsátott ilyen nagy utra. Vagy talán nem is küldtek, hanem megszöktél valahonnan? Épen ma hallottam, hogy Kőfaluból eltűnt egy özvegy asszonynak két gyermeke, talán ellopta valaki őket. És az egyik épen leányka volt, nem te vagy az?

— Ugyan mi jut eszébe!

— Az igaz, hogy nem hasonlít a ruhád; mert azt hirdették, hogy csinos ünneplő ruha volt rajta... te pedig nem valami hiresen vagy öltözve. No, hát csak jobb kézt menj, akkor eljutsz Ujvárosba.

Veronka beérte ennyivel és semmi kedve sem volt tovább beszélgetni a pásztorral, a ki már tudott valamit az ő szökéséről. Sietett vissza Danikához, de el volt tökélve, hogy a kis fiúnak nem mondja meg, mit hallott.

— A milyen félénk, még képes volna megkérni ezt a vén pásztor, hogy vigyen minket vissza Kőfalura. Meg sem foghatom, honnan tudhatja ez az öreg azt a hirt... bizonyosan kidobolták mindenfelé a falukban, elfognának a legelső faluban, a hová érnénk. Milyen szerencse, hogy ezzel a jó asszonysággal találkoztunk!

Nem gyanítá Veronka, hogy az lehetett volna az igazi szerencsésük, hogy a jó öreg pásztorral találkozott. Ha nem titkolózik előtte, hanem őszintén megvallja, hogy ő az az eltűnt leány, a vén pásztor mihamar haza juttatta volna őket. A Gondviselés adta utjába ezt a módot, hogy, ha már megbánta tettét, jóvá tehesse és vége legyen szenvedésöknek; de Veronka még makacs volt és gondolni sem akart a megtérésre. Örvendve szólt Danikához:

— Most már egészen jó uton vagyunk. Jobbra kell mennünk, ez az ut vezet a városba. Menjünk!

Danika nem szólt semmit. Nem örült, nem is panaszkodott, hanem lassan fölkelt és szintén nagyon lassan bandukolt tovább. Veronka szeretett volna jobban sietni, de látta, hogy Danika nem bír. Néha egy-egy kocsi jött velök szembe s mindegyiknél dobogó szívvvel lesték, nem az ő jötevőjük ül-e benne? De jó ideig hiába reménykedtek s Danika halkán már sóhajtozott, hogy hiába várják a tündért. Veronka azonban nem mondott le a reményről.

És igaza volt. Ujra jött szembe kocsi; de nem olyan hintó, mint az előbbi volt. A kocsiiban egy nő ült s ez sem hasonlított ahhoz a jó uri asszonysághoz, messzi-

ről legalább bajos lett volna ráismerni, mert egész feketébe volt öltözve. De mégis ugyanaz a fiatal asszony volt ez. Még messze volt a gyermekektől, mikor megállítatá a kocsit, leszállt és jókora csomagot véve a kezébe, megindult Veronkáék felé. Még Veronka sem ismert rá, csak mikor már ott volt előttük s megszólalt:

— No's, lássátok, eljöttem.

Danika szinte ijedten bámult a gyászos nőre és Veronka sem tudta eltitkolni csodálkozását. Csakugyan az a fiatal nő volt és mégis egészen más. Arczán nem látszott a vidám mosoly; komolynak, szomorúnak látszott. A pompás, fényes ruha, ragyogó ékszerek helyett egyszerű fekete öltözék volt rajta, fején pedig hosszú fekete fátyol, minőt a gyászoló özvegyek viselnek.

— Csodálkoztok, ugy-e? szólt a gyászos nő. Egészen másfélének láttok most, mint voltam pár órával eselőtt. De ezen ne csodálkozzatok, mert mondtam ugy-e, hogy én afféle tündér vagyok. Holnap talán már megint másféle alakom lesz. Azt tudjátok, ugy-e, hogy a tündér mindenféle alakot magára ölthet.

— Igen, de az csak a mesében van ugy, mondá Veronka kételkedőleg.

— Ki tudja! szólt a nő, kissé fenyegetően. Én most azért jöttem, hogy titeket is átváltoztassalak.

Danika ijedten bujt Veronka mögé.

— Jaj, mivé változtat engem, Veronka? Ne engedd!

— Hát mi szeretnél lenni, kérde a nő nevetve? Például fehér báránka, vagy kis nyulaeska?

— Nem, nem, én Veronka mellett akarok maradni ugy, mint eddig voltam! kiáltá a kis fiu szepegve.

— Ugyan ne félj már no, csitítá Veronka. Hiszen tudhatnád, hogy az efféle csak mese, azt valósággal nem lehet megtenni.

— Ne hidd azt olyan nagyon, szólt a nő komolyan. De én most csakugyan nem akarok effélet tenni. Én most csak a saját kis gyermekeimmé akarlak titeket átváltoztatni.

Ez már sokkal kellemesebben hangzott, csakhogy Veronkának egy nagy akadály jutott eszébe.

— Nagyon szépen köszönjük... de az nem lehet, mert nekünk van édes apánk és épen hozzája megyünk.

— Én nem beszéltem semmiféle apáról. Én mamátok leszek. És amig az én gyermekeim vagytok, addig az apátok meg van halva.

— De nem halt meg, kérem szépen, felelé Veronka. Ó Budapesten...

Nem szólt tovább, mert torkán akadt a szó ijedtében, amint a gyászos nőre pillantott. Mert a szelid, szomorú arc helyett ijesztő, borzasztó arcot látott, fenyegetően villogó szemekkel. És a kedves, gyöngéd hang helyett is rikácsoló, bős hangon így rivalt a nő reájok:

— Ne merészelj többé ellene mondanunk annak, a mit én mondok, mert különben jaj nektek! Most az én gyermekeim vagytok és a mig azok vagytok, atyátok nem él. Értitek? Atyátok meghalt, ugy kell mondanotok. Ha erről megfeledkeztek, keserűen meglakoltok, kinosan és nyomorultan el fogtok veszni.

Danika csak ámult, ő már nem is törte a fejét azon, hogy ugyan hát mit jelent ez a furcsa dolog? Veronkát is cserben hagyta híres éles esze, ő sem értette ezt a sajátságos históriát. A gyászszos nő azonban nem is engedett nekik

sok időt a fejtörésre, mert a következő pillanatban már ismét mosolygó arczezal nyájas, kedves hangon kérde:

— Ugy-é, kedves kicsinyeim, ti az én kis gyermekeim vagytok?

Danika 'az ilyen fontos dolgot leg-

...MEGINDULT VELŐK. (Lásd a 310. lapon.)

okosabbnak vélte Veronkára bizni; Veronka pedig úgy meg volt ijedve és zavarodva, hogy nagy engedelmesen felelé:

— Oh, hogyne... természetesen, mi a gyermekei vagyunk.

— Így már jól van. Most kövessetek. Ilyen koldus-ruhában nem jöhettek velem, hoztam nektek szép ruhát, a milyen az én gyermekeimnek illik. Amott a bokrok mögött átöltöztök.

Oda mentek a sűrű bokrok mögé s itt a gyászos nő kibontotta a esomagot. Először is leányruhát vett elő, még pedig esinos fekete ruhát, fekete kalapot, még fekete harisnyát és keztyűt is. Veronkának ez nagyon tetszett, ámbár jobb szeretne volna, ha nem olyan gyászos ruhát kap. De ha a mama gyászol, hát persze a gyermekeinek is gyászolni kell. Aztán akármilyen színű az a ruha, sokkal különb azoknál a rongyoknál, melyeket a gonosz Korpásné adott rá szép üneplő ruhája helyett. Danika részére az új mama nem hozott olyan teljes öltözetet csak kalapot és egy hoszu kabátot, mely bokájáig ért.

— Most hamarjában ez is jó lesz, mondá a gyászos nő. Ebben a szegényes falucskában még jó, hogy ilyet is kaphattam. Majd holnap a városban vásárolhatunk mindent, ami kell. Most öltözzetek szaporán.

A két testvér hozzá fogott az öltözködéshez és mihamar elkészült. Olyan esinosak voltak az új ruhában, hogy alig ismertek magukra. Az ócska, rongyos ruhákat a bokrok közé dobták.

— Ezeket itt hagyjuk, mondá az új mama. Semmi szükségünk ily rongyokra. És most jól tartsátok az eszetekben, hogy engem mamának kell szállitanotok.

— Igenis, kedves mama... felelé Veronka.

— Én nagyon éhes vagyok, mama; mondá Danika.

— Azon most nem segíthetek. Majd utközben találunk valami kocszmát, veszek nektek harapni valót. Most adjatok kezét és menjünk, mert a kocsi vár.

Kézen fogta a két gyermeket és megindult velök. (Lásd a képet a 309. lapon.) Gyorsan lépegetett, úgy hogy szegény Danika, ki már rendkívül fáradt, bágyadt volt, alig birt vele lépést tartani. De az új mama ezzel nem törődött s időnként nagyot rántott a fiúcskán, úgy, hogy elbukott volna, ha a nő erősen nem tartja a kezénél fogva. Szerencsére a kocsi nem volt nagyon messze, beültek és megindultak. Ideje is volt, mert Danika már alig bírta volna tovább. Rövid idő múlva egy utszéli csárdához értek, itt a mama vett a gyermekeknek kenyeret, melyet mohón ettek meg. Aztán tovább hajtottak.

Már esteledett, mikor helységet értek.

— Ez Ujváros, ugy-e? szólalt meg Veronka.

— Nem, ez csak egy kis falu, felelé a gyászos nő. A város még messze van innen.

— Oh Istenem! sohajtá Danika. Én pedig egy szeretnék már lefeküdni! Olyan fáradt vagyok!

— Jól van no, lefekszel nem sokára, itt a falusi kocszmában fogunk meghálni. Csak ne óbégass sokat, mert azt nem szenvedhetem.

El is hallgatott Danika és még Veronka sem mert többet szólani. Nem messze a falutól egy uri ember jött szembe. Az új mama megszólalt:

— Amott jön elénkbe Vilmos bácsi. Szépen köszönjétek neki s mondjátok így: »Jó estét, kedves Vilmos bácsi!«

A kocsi megállították s az uri ember beült hozzájuk. Veronka és Danika siettek olykép köszönni, amint az új

mama parancsolta. Az a Vilmos bácsi nagyon komolyan és hidegen nézett rájuk s Veronka ráismert, hogy ez ugyanaz az ur, a kit már előbb látott a kocsiiban, mikor először találkoztak a jó tündérrel, kiből ime új mamájok lett.

Mialatt a faluba beértek, Vilmos bácsi élénken beszélgetett a gyászos nővel, de valami idegen nyelven, úgy hogy Veronka nem értett belőle egy szót sem. Egyszerre aztán Vilmos bácsi odafordult a két gyermekhez:

— El ne felejtétek, a mit új mamátok parancsolt! Ti az ő gyermekei vagytok, mamának kell őt szólitanotok s jaj nektek, ha másképp cselekednétek. Különböben pedig legokosabb lesz, ha idegenek előtt semmit sem beszéltek. És most mondjátok meg, mi a nevetek?

— Eddig Marosi Veronka volt a nevem, felelé a leányka. Az öcsémé meg Danika.

— Az nem úgy van. Nem Marosi a vezetéknevetek, hanem Peredi. Értitek? Peredi Veronka és Danika, mert a mamátok Perediné. Remélem, nem felejtitek el.

— Nem... a világért sem.

Veronka látta, hogy itt valami sajátos dolog történik velök, a mit ő nem képes megérteni, de nincs más hátra, mint engedelmeskedni. A mint úgy titkon rá-ránézett erre a Vilmos bácsira, sehogy sem tudta megszeretni. De aztán biztatta magát, hogy nem szabad a külső után itélni, mert hiszen az mégis bizonyos, hogy ez az új mama meg a Vilmos bácsi nagyon jók és kedvesek, különben nem könyörültek volna meg a szegény kis vándorokon, kiket még szépen föl is ruháztak.

A mint a koresma elébe értek, eléjük sietett a koresmáros és jelenté:

— A szobák rendben vannak, az ágyak is megvetve, a mint parancsolni méltóztatott. A vacsora is kész, mindjárt fálaltatom.

Ez már tetszett a két testvérnek, csakhogy különböző okból. Danikának azért tetszett, mert közel volt a vacsora és az ágy, véget ért az éhség és fáradság; ennek Veronka is örvendett, de még inkább talán annak, hogy ime, milyen uri módba jutottak, készen várja őket minden, a mi jó. De hát így is kell annak lenni. Azokban a történetekben, melyeket ő olvasott, szintén ilyenforma szerencse érte mindig az elhagyott gyermekeket.

— Tudtam én, hogy nem csalódom; gondolá.

Bementek a szobába és ott csakugyan meg volt már terítve az asztal, csakhamar pedig jóféle étel párolgott rajta. A két testvér, mióta hazulról elszakadt, nem evett igazán jóízűen. Mohón falatoztak tehát s miután megvacsoráltak, csak az a kívánságuk volt, hogy lefekhesenek. Danikának már az asztalnál ültében majd leragadtak a szemei s Vilmos bácsi aludni küldte őket. A szomszéd szobában volt két vetett ágy s Veronka és Danika csakhamar mély álomba merültek. Mielőtt azonban lefeküdtek volna, Perediné, az új mama, így szólott hozzájuk:

— Reggelig alhattok kedvetekre, nem szükséges korán fölkelnetek. És a mig én be nem megyek, nem szabad a szobából kijönnötök.

(Folytatása következik.)

CSIPIMARI HŐSTETTEL.

— Mese, nyolcz képpel. —

VOLTATOK már a Muzeumban? Bizonyosan sokan fogjátok azt mondani, hogy »voltunk.« De ha azt kérdezem, láttátok-e ott az amerikai harczos hangyát, már erre az hiszem, csak kevesen fogtok igent mondani. Ha láttatok is, aligha vettétek észre, annyi ott a töméntelen bogár, rovar és a ki nem ért hozzá, az jóformán érdeemesnek sem tartja, hogy megnézzé egyenként, mert azt gondolja, hogy egyik olyan rovar mint a másik.

Minapában, a mint ott jártam, egy kis hangya tűnt a szemembe, mely oda volt ragasztva a többi kis rovar közé. Az az nem is volt kicsiny, már persze hangyának, sőt valóságos óriás lett volna a mi hangyáink között. Épen ezért tűnt a szemembe. Egy tudós barátom észre vette, hogy nagyon nézem.

— Hja, ez messze földről került ide, nem is afféle közönséges hangya ám, hanem a vitéz harczos hangyák nemzetségéből való.

— Meséljen csak róla valamit. Majd én aztán elmesélem az én kis olvasóimnak.

— Jól van, hát mondok ezekről a hangyákról egy mesét. Majd meglátjuk, hogy a »Kis Lap« kis olvasói kitalálják-e belőle, mi a mese és mi az igaz, a mit megtanulniok érdemes volt.

Aztán hozzáfogott a meséhez, mely így szólt :

— Ez a jeles, természetes hangya, melyet itt látunk most már holtan és kiszáradva, egykor híres és nevezetes vitéz volt, messze túl a tengeren, déli Amerikában. Vigan és boldogan élt többi atyjaifiaival, kik szintén olyan hatalmas vitézek valának.

Egy este, napi bolyongásaitól kissé fáradtan, egy nagy fágán pihengetett, mikor látta, hogy Hosszuláb, a nagy tekintélyű öreg harczos, lassan fölfelé kapaszkodik. Hosszuláb már sok nagy hadjáratot harczott végig és ezredesi rangja volt,

tehát nagy tisztességre jutott. Azért csodálkozott is a mi vitézünk, hogy Hosszuláb egyenesen feléje tart és így szól :

— Jó estét, kedves Csipimari öcsém. Épen téged kereslek.

— Minek köszönhetem e ritka szerencsét? kérdé Csipimari örvendve. Szolgálhatok talán valamivel?

— Nekem nem, hanem a fővezérnek

... KÉNYELMESEN MEGTÁMASZKODVA.
(Lásd a 313. lapon.)

és magadnak. Nagy ujságot hozok. Holnap új hadjáratra indulunk.

— Ott leszek, ott leszek! kiáltá Csipimari harczerakészen.

— Abban nem volt kétségem, hogy örülsz, ha vitézkedésre nyilik alkalom. De nem csak azért jöttem, hogy ezt a hirt megmondjam. Még valami jó ujságot hoztam. Mától fogva nem vagy közlegény. A fővezér ismeri vitézségedet és kinevezett

hadnagygyá, holnap már egy kis csapat parancsnoka lesz.

Csipimari akkorát ugrott örömében, hogy majd leesett a fáról, amitől különben nem igen félt, mert baja akkor sem esett volna. Tánczolt, éljenzett, míg Hoszszuláb ké-

nyelmesen megtámasz-

kodva gyönyörködött az ifjú vitéz örömében. (Lásd a képet a 312. lapon.)

— És hát ez csakugyan igaz? kérdé aztán, mikor már belefáradt az örömben. Tiszt vagyok, csapatot fogok vezetni?

— Ugy van, amint mondám. Remélem, nem fogunk csalatkozni benned, vitéz tettekkel fogod bebizonyítani, hogy méltó vagy híres őseidhez. Holnap reggel nagy és veszedelmes hadjáratra indulunk,

messze, idegen országba. Lesz módod benne, hogy megmutasd, mit tudsz.

Ezzel Hoszszuláb szépen lassan lemasztott a fáról, pedig Csipimari nagyon marasztalta, mert váltig szerette volna tudni, hova indulnak másnap reggel? De az öreg nem mondta meg.

— Az vezéreink dolga, a vitézekre nem tartozik. Most menj aludni és pihenj nagyot, hogy holnap erőd legyen a nehéz fátadalmakra.

Ez nagyon jó tanács volt, de Csipimari nem tudta egy könnyen követni. Lefeküdt, de álom sokáig nem jött szemére, mert folyton nagy dicsőségén gondolkozott. Hogy is ne, mikor most már nem olyan közönséges harczos, mint a többiek, hanem

A HADSEREG MEGINDULT. (Lásd a 314. lapon.)

tiszt s ő fog vitézi tettekre vezetni másokat. Nem kicsi dolog ám ez! Jó példát kell mutatni, hősnek kell lenni, de egyuttal okosnak és szemesnek is, hogy bajba ne vezesse azokat a vitézeket, a kik majd a parancsai alatt fognak állani. Csipimari bizott magában, hogy meg fog felelni fontos állásának, s mire a hadjárat véget ér, talán kapitány is lehet belőle.

Álmában már látta is magát kapi

tánynak s ez annyira tetszett neki, hogy majd elaludta az időt. Mikor fölébredt, már nagy mozgolódás volt mindenfelé, a hadsereg sorakozott és minden tiszt átvette a maga csapatát. Csipimari is oda-sietett.

— Ejnye, már talán el is késtem? Mindjárt berukkolok, csak egy kis reggelt keresek valahol.

— Arra nincs már idő, felelé Hosszuláb. Mindjárt indulunk. Csata után majd lesz lakoma.

— Katona dolog! gondolá Csipimari s éhesen is jó kedvvel állt oda csapatja élére.

Rövid idő alatt rendben állt az egész hangya-sereg. Volt legalább is ötven öl hosszú sor s minden tiszt husz közvitét vezetett. A tisztek nem álltak bent a glédában, hanem oldalt, hogy jobban rendben tartassák legényeiket. Csipimari is büszkén járt fel s alá, intve, buzdítva vitézeit. Majdnem legelől álltak a hosszú sorban, a minek Csipimari nagyon örült, mert így bizonyos lehetett benne, hogy a mint harcra kerül a dolog, ő és a csapata mindjárt elől fognak vitézkedhetni, lesz jó alkalmuk, hogy kitüntessék magukat.

A hadsereg végre megindul. (Lásd a képet a 313. lapon.) Minden egyes tagja hősi tettekre volt elszánva.

Szép rendben haladtak előre, nem rettenve vissza se mély ároktól, se magas dombtól. Jó ideig mentek szabatos sorban s eljutottak az erdőbe, itt pedig egy fához, melyen darázs-fészek volt.

— Vitézek, itt a jó zsákmány! szólt a vezér. Ime, darázs-fészek, tele pompás kis

tojásokkal, bábokkal, melyeket mindnyájan annyira szerettek. Az ellenség veszedelmes ugyan, csip, szur, védi kincseit, — de ti, tudom, nem féltek. Rajta tehát, előre!

A vitéz hadsereg lelkesülten indult rohamra s egy pillanat alatt sűrű rajokban kapaszkodott föl a fára. A legelső közt volt Csipimari az ő husz

vitézével. Jóformán ők törtek be legelőször a darázs-fészekbe.

— Utánam, legények! kiáltá Csipimari.

Hanem majd torkán akadt a szó, mert épen ekkor egy dühös darázs kegyetlenül megszúrta. Csipimari ilyesmit még soha sem tapasztalt és első pillanatban azt hitte, hogy elájul, vége van. El is volt

JELENTEM ALÁSSAN... (Lásd a 315. lapon.)

kábulva, de rögtön összeszedte erejét és bár sajgott a sebe, ismét talpra állt.

— Katona dolog! kiáltá. Ne féljetekek semmit, vitézek. Ha sebet kaptok is, majd beforr! Csak előre!

Ez a hősi példa roppantul fölbátorította a harczosokat, ellenállhatatlan erővel törtek be az ellenség várába és a darázsok csufosan megfutamodtak, mert a ki nem futott, azt a vitéz hangyák agyon marták. Ott hagyták zsákmányul a fészket s a győztes sereg hozzálátott a puha tojások, fiatal kis bábok fölfalásához. Nagy volt a zsákmány, de még nagyobb a hadsereg és a jó falatokból nem jutott a negyedrészenek sem. A kik később érkeztek, már nem kaptak semmit és persze nem igen voltak megelégedve.

— Sebaj, vitéz katonáim! mondá a vezér. Hiszen ez csak olyan kis előleges kaland volt, nem az igazi csata. Még meszebb kell mennünk. Most hát sorakozatok és induljunk.

A darázs-fészek ki volt pusztítva, onnan tehát visszatértek, ismét sorba álltak és folytatták utjokat. Sokáig masiroztak, mignem megpillantottak valamit, a mit a legtöbben még soha sem láttak. Ez a valami pedig — egy ember volt.

Ki az, mi az, nem tudták. Látták, hogy sokkal, igen sokkal nagyobb, mint közöttük a legnagyobbik is; de hát ez nem csökkenté bátorságukat. Elszántan megtámadták a vakmerő embert, mert ez oda állt az utjokba és csupa mulatságból botjával zavarni akarta őket. De meg is bánta bátorságát, hogy szembe mert szállani harcra induló hangyasereggel. A hangyák rohanva kapaszkodtak föl lá-

baira, aztán föl a ruháin a kezére, nyakába, mellébe, a hol csak nyilást találtak, csipve, marva, úgy hogy a vakmerő ember följajdult a fájdalomtól. Idegen országbeli ember volt ez, még nem rég ideje élt itt ezen a tájon és nem ismerte a veszedelmes harczos hangyákat. Most meglepetésében először azt gondolta, hogy lerázhatja magáról a veszedelmes támadókat; kapargatta, rázogatta magát, de ez nem használt, mindig több hangya lepte el.

— Teremtő uram! Hiszen megesznek! kiáltá rémulten.

Bezzeg nem állt már tovább ott, hanem esze nélkül futott, még pedig egy közeli tócsa felé és abba bele feküdt. Ez volt a legokosabb, a mit tehetett, mert a hangyák megfultak, nem csiphették tovább.

Kicsi hija volt, hogy Csipimari is oda nem veszett a vízben. Ő is a támadók közt volt és vitézül marta a vakmerő embernek a nyakát; de mikor aztán az ember csufosan megfutott és kezeivel kapargálta magáról az ellenségeket, lekaparta Csipimarit is, ki a puha fübe esett. Baja nem történt és látván, hogy a menekülő ember magán elviszi a támadó vitézeket, Csipimari sietett Hosszuláb ezredeshez.

— Jelentem alássan, megfutamítottuk az ellenséget. (Lásd a képet a 314. lapon.) Hanem néhány vitézünk bajba jutott, az ellenség magával vitte őket s köztök van egy pár az én derék csapatomból is. Talán segítségökre mennénk?

— Az hiábavaló fáradság volna, felelé a tapasztalt Hosszuláb. Azok szegények már veszve vannak, őket többé meg nem menthetjük. Szedd össze csapatodat, mert tovább megyünk.

— Messze van még a cél? kérde Csipimari.

— Katonának nem szabad kérdezősködni. No, de mert olyan vitézül viselted magadat, megbocsátom és azt is megmondom, hova megyünk. Látod amott messzire azt az óriási fehér valamit?

— Látom. Mi lehet az?

— Ház. Ott olyan lények laknak: a melyet most vitézül futásra kényszerítették. Ezek az emberek. Oda megyünk, de nem az emberek ellen fogunk harcolni, kivéve ha szembe szállnának, a mit, remélem, nem fognak tenni. Van ott sok másféle ellen-

... A HANGYASEREG MEGKEZDTE A HARCZOT. (Lásd a 317. lapon.)

ségünk, azokat pusztítjuk ki. Sorakozz! Indulj!

És a hadsereg gyors léptekkel megindult a ház felé.

Abban a házban pedig egy telepítvényes lakott, ki messze földről nemrég vándorolt ide feleségével, gyermekeivel és hű szolgájával, Jánossal. Szántottak, vetettek, dolgoztak és minden jó lett volna, csak a házban békésen megmaradhattak volna. Hanem ott sok és kellemetlen ellenségek volt. Azon a tájon tömérdek a mindenféle

4.

kuszó-mászó bogár és féreg; seregestől ellepik a házat és környékét és ha egész nap irtják és pusztítják is, másnap megint csak annyi bujik elő a zugokból, hasadékokból, kertről és udvarról. Volt a gazdának egy leány cselédje, Csunga, a ki ott született és ismerte a dolgokat; ez mindig mondogatta:

— Ha ezek a rovarok ellepték a házat, azon nem segít semmi, ha csak a hangyák utja nem esik egyszer épen ide.

A gazda felesége nem értette ezt s nem is gondolt rá, azt hívén, hogy a leány valami okatlan babonaságot beszél. Egy napon azonban Csunga nagy örömmel szaladt asszonyához.

— Jönnek a madarak! Jönnek!

— Miféle madarak?

— A hangya-madarak és épen ide tartanak. Akkor a hangyasereg is jön, mindjárt itt lesz.

Csakugyan a hangyasereg már a kerti bokrok közt nyomult előre s megkezdte a harcztot a kuszó-mászó férgek és rovarok ellen. (Lásd a képet a 316. lapon.) A minnek szárnya volt, elröpült, de ilyen csak kevés volt; a többi kétségbeesetten védte magát a hős támadók ellen és megindult a borzasztó csata.

(Vége következik.)

SZÓREJTVÉNY.

9. 14. 11. 7. 6. Tudományok hű mestere.
 5. 6. 18. 4. Nagy víz ellen ilyet ásnak.
 17. 16. 3. Urodalmakban tenyésztik.
 1. 12. 8. 4. 10. Leghasznosabb foglalkozás.
 15. 10. 13. 14. Dunántul van ez a megye.
 4. 2. 13. 1. 7. 11. Keresztneve sok férfinak.
 19. 10. 4. 17. A legszellemesebb játék.
 1—19. Régi, jó magyar közmondás.

A REST MACSKA.

(Képpel a czímlapon.)

AZT hiszik egeret les
 Az én cziczám? Van eszében!
 Napról napra kerekébb lesz,
 Vastagodik mind egy végben.

Minék fárasztaná magát
 Bizonytalan vadászatban?
 Meg se mozdítja a tagját,
 Bö étele nagy tálban van.

Mosakodik és dorombol,
 Nyújtózkodik, sütköződik.
 A tegnapi nem is gondol,
 A holnappal nem törődik.

De puczorrá kezd már hizni! —
 O kelmét rövidre fogjuk:
 Tanuljon magába bizni —
 Czirmost a pinczébe dugjuk!

Ház pinczéje és padlása —
 Azt keresse, nézze, bújja;
 Ott lesz ezentul lakása
 Amig karsucvá lesz újra.

A HALAK ÉLETÉBŐL.

SOK MINDENFÉLE állatot próbáltak már szelidíteni, tanítani, csak a halakkal bajos effélét megpróbálni. Maig sem igen tudni arra példát, hogy a hal megtanult volna valamit. Mert a hal értelmi képessége messze, nagyon messze alatta áll a melegvérű állatokénak. Hogy ember, állat valamit megtanuljon, ahhoz emlékező tehetség szükséges, a halnak pedig nagyon nagyon csekély az emlékező képessége.

Egy természettudós azonban bebizonyította, hogy még az olyan ostobának hitt hal is okoskodik, ha nem épen okosan is. Lassan-lassan megtanul egy kicsit emlékezni, habár furesán veszi is hasznát.

Tudósunk egy nagy víztartóban sokféle halakat tartott. Volt köztök egy falánk harcsa is, mely elnyelte a kisebb halakat. A tudós tehát nagy és erős üveglappal két részre választotta a víztartót és így elválasztotta a harcsát a kis halaktól. A harcsa az átlátszó üveget nem vette észre és látván az üveg tulsó oldalánál uszkáló apró halakat, feléjük iramodott, de az üvegbe ütötte az orrát, néha oly erősen, hogy szinte belekábult és sokáig mozdulni sem birt. De mihelyest magához tért, újra megpróbálta a rablótámadást, persze újra olyan rossz eredménnyel.

Mit gondolt, mit nem, bajos volna tudni, de az bizonyos, hogy mindinkább ritkán indult a kis halak felé, végre pedig feléjük sem közeledett. Körülbelül fél év multával a tudós kivette az üvegfalat s a harcsa ismét szabadon mozoghatott az apró halak közt. De ime, nem nyelte el őket. Feléjük iramodott ugyan, de csekély távolságra tőlök hirtelen megállt és elfordult. Ellenben ha új fajta hal került a medenczébe, a milyen ezelőtt nem volt ott, ezt a harcsa rögtön felfalta. Ebből aztán ki lehetett találni a harcsa okoskodását. Abban az időben, mikor az üvegfal benne volt a vízben, a harcsa minden támadását fájdalmas ütés követte. Hogy ezt az üvegtől kapja, azt nem tudta fölismerni, hanem azoknak a kis halaknak tulajdonította, melyeket meg akart támadni. Így arra emlékezett, hogy ezeket bántani veszedelmes. És emlékezett minden egyes halfajtára, melynél így pórul járt, míg ha új fajta halat látott, ettől nem félt, hanem elnyelte, gondolván, hogy ennek nincs olyan veszedelmes fegyvere.

Több hétig tartott, hogy a harcsa emlékezett a fájdalmas ütődésekre s nem bántotta a kis halakat. Lassanként azonban kiveszett fejéből ez az emlékezet és újra kezdte a kicsinyek pusztítását s újra el kellett őt különíteni.

KUTYA-MACSKA HISTÓRIA.

— Egy öreg állatbarát följegyzéseiből. —

Sokszor olvastam a »Kis Lap«-ban érdekes apró vonásokat az állatok életéből. Az én naplómban is sok van följegyezve s ezekből közlök most egy-kettőt.

Először egy hü és okos kutyáról kell szólanom. Egy öreg urnak volt a kutyája, még pedig igen hü és szükséges kísérője, mert az öreg ur mind a két szemére vak volt. A kutya nyaklánczához zsinór volt kötve s a hü állat aztán vezette az öreg urat, ki ekkép egészen bátorosan sétálgatott, mert a kutya mindig jó uton vezette. Megtörtént az is, hogy az öreg ur szabadon eresztette sétaközben a kutyát, mert egyes utakon oly sokszor jártak, hogy az öreg ur már vakon is egészen jól elsétálgatott; egyetlen szóra a hü kutya mindig ott termett mellette.

Egy napon ismét ilyen jól ismert uton sétáltak s a kutya szabadon szaladgált jobbra-balra, előre hátra, míg az öreg ur csöndeskén ballagott az ösvényen. Egyszerre azt hallja, hogy a kutya megszűröl hangosan ugat és vonit. Nem igen ügyelt rá, de a vonítás pár perc múlva újra hangzott s csakhamar ott termett a kutya, nyöszörgött fölágaskodva a gazdája mellére tette lábait, aztán állva maradt. Az öreg ur, nem tudván mire vélni a dolgot, egyszer-kétszer elhárította magáról, de a kutya mindig újra kezdte s mind nyugtalanabban nyöszörgött.

— Valami gyanus dolgot lát, gondolá az öreg ur. Jól van no, hát vezess.

Megfogta a zsinór végét és engedte magát vezetni. A kutya pedig megfordult és haza vezette. Itt az öreg ur elbeszélte a történeteket, csodálkozva, hogy hű kísé-
rője nem engedte tovább sétálni.

— Hálával tartozol neki, mondák ekkor az öreg urnak. Azon az uton, melyen rendszeren sétálni szoktál, a tegnapelőtti nagy zivatar alatt megsüppedt a föld, mély vízmosásos árok támadt s oda érve, belebuktál volna. Könnyen nagy bajod eshetett volna. Az okos állat látta ezt és visszahozott.

Ugyanez az okos állat megtanult olvasni is. Persze, nem úgy, hogy valóság-
gal olvasott volna. Hanem nagy betűkkel fölirták az »Igen« és »Nem« szavakat s megtanulta a kettő közti különbséget, sőt a két szó értelmét is és ha mutatták neki egyik vagy másik szót, tudta, hogy ezt vagy azt szabad-e megtenni vagy sem.

Érdekes vonást jegyeztem föl egy macskáról is. A macskáról általában azt tartják, hogy nem igen ragaszkodik gazdájához és hamar el is felejt. De az én példám az ellenkezőt bizonyítja. Egy leánykának volt egy szép kedvencz macskája, mely éjszaka mindig ott aludt a leányka ágya mellett levő széken. A leánykát aztán elvitték a városba nevelőintézetbe s teljes tíz hónap mult, míg az iskolai év leteltével ismét haza került. A macska, mikor kis urnője eltávozott, egykét este nyugtalanul kereste, aztán elsőközt a szobából, feléje sem ment régi háló helyének. Azon az estén, mikor a leányka hazatért, a czicza nem volt otthon, elkalandozott valahol. De mikor reggel a leányka fölébredt, a czicza ott dorombolt hajdani

megszokott helyén s amint utána tudakozódott, kiderült, hogy senki sem vezette oda, nem is vették észre, mikor suhant be. A hűséges czicza tehát, haza érkezvén, megérezte kis urnője megjöttét s azonnal elfoglalta mellette régi helyét.

Bari bácsi.

A KIRÁLY ÉS A KIS LEÁNY.

— Igaz történetke. —

OKAN, nagyon sokan vannak, a kik zugolódnak sorsuk ellen, és azt hiszik, hogy ha ez vagy amaz a vágyuk teljesülne, hát akkor mindjárt boldogok volnának. Pedig hogy valaki boldog legyen, arra legelőször is az szükséges, hogy elégtelkeny legyen.

Egy király meglepetve tapasztalta egyszer, hogy a kiben meg van az a tulajdonság, a ki nem panaszkodik sorsa ellen, hanem megnyugszik a Gondviselésben, mily igazán elégedett lehet.

Ez a király III. Gusztáv volt, Svédország királya. Egy napon kilovagolt a városból s meleg nyári nap lévén, megszemjázott. Hiába nézegetett körül, sehol sem látott közel házat, hová betérhetett volna; hanem amint a mezőn lovagolt, észrevett végre egy leánykát, ki ott kapálgatott, mellette pedig egy vizes kancsó volt. A király oda lovagolt és vizet kért.

A leányka szívesen fűnyújtá a kancsót, a király nagyot ivott s amint visszaadta a kancsót és jól megnézte a leánykát, nagyon megtetszett neki a nyájas, szelid képü gyermek.

— Nehéz munka ez neked, kis leányom, mondá a király. Tudod mit? Én a városban valami jó helyet szerzek neked, a

hol kellemesebben élhetsz, nem kell majd kapálnod.

A kis leány nem ismerte a királyt, de látta, hogy valami nagy ur és így felelt:

— Nagyon szépen köszönöm a jóságát, de én nem akarok elmenni a falunkból.

— Bohó gyermek vagy! Mondom, gondoskodni fogok rólad, hatalmamban van.

— Köszönöm, de én nem megyek, nem hagyom el anyácskámat. Ő szegény, beteg, a doktorok azt mondták, nem is fog egészen meggyógyulni. Anyácskám a világért sem menne el kis falunkból, én pedig el nem hagyom soha.

— Beszélek én veled, vezess hozzá.

A leányka elvezette a királyt a faluba és itt egy szegényes házikóba. Meglátszott mindenben, hogy itt nagyon szegény emberek laknak. A szobában sápadtan, betegen feküdt a kis leány anyja.

A királyt nagyon meghatotta a szegény asszony sorsa s beszélvén hozzá, azt kezdte mondogatni, mennyire megsajnálta.

— Oh jó uram, ebben nincs igaza, felelé a beteg. Szerencsétlen betegség ért, az igaz, de megnyugszom a Gondviselés akaratában, boldogtalan pedig nem vagyok, mert itt van az én jó gyermekem, a ki gondomat viseli, örömmel dolgozik, és itt a mi kedves falucskánkban mi szépen megélhetünk.

Ez egyszerű szavak még inkább meghatották a királyt. Nem gondolt többé arra, hogy elszakítsa a leánykát anyjától vagy megzavarja régi megszokott életüket. Hanem mikor távozott, megnevezte magát

és nagyobb összeg pénzt adott a szegény asszonynak, hogy semmiben se szenvedjen szűkséget.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap.« XXVIII. köt. 18-dik számában, »A kis tengerész« című cikkben foglalt kérdésre a felelet:

Adriai tenger, Fiume.

Helyesen fejtették meg: Kaufmann Artur, Frank Béla, Kiss Nelli és Lujza, Schwartz Berta és Józsi.

*

A »Kis Lap.« XXVIII. köt. 17-dik számában közölt számfeladvány megfejtését utólag még beküldték: Frank Béla, Nagy Elek, Jakab Miklós.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Sebess Lajos. A szegény gyermekek kórházába ki nem vezethetlek. De gondoskodom róla, hogy ott nektek minden megmutathatót megmutassanak. — **Borota Vladimír.** Átadtam a rajzolónak. — **Kállay Mártha.** Művecskédet a közlők sorába tettem. — **Hoffmann Frigyes.** Atyád bizonyosan csak megtréfált. Azt se mondhatta komolyan, hogy a most megnyílt kiállítás világtárlat és nem országos. Magyar biz az, és dicsőségére is válik a magyar nemzetnek. — **Isaák Sára.** Akik felé szívetek jobban húz, azoknak jövője már biztosítva van; míg a jeles és szeretetreméltó művész családja még mindig küzdök az inséggel. Igen jó helyre küldtem a ti nevetekben azt a könyör-adományt. — **Fuchs Aranka.** Az egyiket besoroztam. — **Szmracsányi Géza.** A feladott rejtvényeket és találós meséket a megfejtéssel együtt szokás beküldeni. Az írásod, főleg a kockákban elhelyezett 12 betű, nem igen olvasható. Az ilyen levelet pedig különben sem veszem tekintetbe.

Jótekonyság.

Tihanyi árvái javára: Hevessy Lázika 50 kr.

*

Halmi Ferencz árvái javára: Hevessy Lenke 50 kr.

Ezen adakozások ki vannak mutatva a »Nemzet« című napilapban.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!
Forgó bácsi.